

Reflexions hidràuliques

Santi Llurba Fortuny

L'agricultura se'ns presenta en molts mitjans de comunicació com un gran consumidor d'aigua, de tal manera que se'ns veu com a competència directa, d'una banda, de l'urbanisme civilitzat i, de l'altra, de l'ecologisme conservador. Per tal de reduir el consum agrari d'aigua, hi ha qui predica que hi ha un excés de

cultius de regadiu –cultius extensius principalment– que existeixen pel que cullen de subvencions. D'altres diuen que, enlloc d'importar genètica –plantes millorades, més productives, més resistents–, productes fitosanitaris, adobs que contaminen l'aigua, usar plàstics per accelerar la producció i mà d'obra africana, caldria afavorir el conreu vegetal a l'Àfrica.

D'aquesta manera s'afavoriria i especialitzaria el continent, s'hi generaria riquesa, s'hi evitaria la immigració, s'hi aportaria tecnologia, es millorarien les infraestructures i, segurament, s'enriquieren les

empreses europees que anirien darrere d'aquesta font de riquesa –pensem en les produccions del Marroc, Nigèria, Costa d'Ivori, etc., d'on provenen molts beneficis d'empreses de França, Espanya, Itàlia, Holanda o la Gran Bretanya dedicades a la producció i importació de productes vegetals.

D'altra banda, les Administracions públiques han afavorit, des de sempre, polítiques de nous regadius invertint –subventionant infraestructures i aigua– per tal de crear més riquesa on no n'hi ha, garantir una certa autosuficiència alimentària i, de retruc, fixar població i, amb tot plegat, crear noves fonts d'ingressos –impostos– per a l'Estat. Hem de creure que aquest plantejament era rigorós sobre el paper, però a l'hora de materialitzar-lo ja no ens ho ha semblat tant, de rigorós.

Pensem, per exemple, en el canal Segarra-Garrigues, l'embassament de Rialb o el canal Algerri-Balaguer, amb poca aigua, poca població agrària –que necessitarà l'ajut de mà d'obra forània– i moviments especulatiu de compra de terra davant el respecte que tenen molts agricultors a fer front a les importants inversions que comporta l'arribada de l'aigua i els preus dels productes agraris. I això sense oblidar les exigències mediambientals per protegir les aus estepàries –zones ZEPA– que es troben en àrees susceptibles de regadiu.

Més a prop, veiem que el Camp de Tarragona també ha de gaudir del goig de participar en la solidaritat territorial amb el Cap i Casal i rodalies, també en

Mina de Sant Jaume sota el mas del Sol, a la partida de la Clota (2007). Foto: Ian.

temes hidràulics. Des de Reus i Tarragona, i potser des d'alguns altres ajuntaments que es vulgui fer de bon veure a Barcelona, bombaran aigua de pous cap als vaixells que la duren a la capital catalana. No deix de ser curiós que en un aqüífer tan proper al mar, quan hi ha un descens important del nivell piezomètric –pressió– per vasos comunicants hi vagi entrant aigua salada. De fet, recordeu que l'aigua de Tarragona, abans del minitransvasament de l'Ebre, era salada?

A banda de la probable intrusió salina, una extracció important de l'aigua subterrània farà, com hem dit abans, baixar més el nivell d'aigua als pous i potser alguna mina amb aigües més rases deixarà de fluir. I això en quant de temps? No es pot predir però com també hem apuntat abans, molts tenim el record d'abans del minitransvasament. Igualment cal posar els punts sobre les is i fer-nos una petita reflexió: si connectem els pous a la xarxa on també hi va l'aigua de l'Ebre, carreguem als vaixells aigua de l'Ebre i diem que tenim excedents d'aigua –pous– per què consumim aigua de l'Ebre, segurament més cara? Si

la planta dessalinitzadora projectada a Cunit que ha d'enviar aigua a Barcelona i a la Costa Daurada suposa realment una interconnexió de xarxes, per què no es fa servir i ens estalviem l'eufemisme del transport marítim? I l'altra pregunta del milió: ¿pagaran més cara l'aigua els municipis de Barcelona que no han vetllat pel manteniment de les seves xarxes de distribució per evitar fuites, que han permès un consum excessiu de territori, consumidor d'aigua per mantenir els verds públics i privats? Ens parlen de solidaritat des de Barcelona però no he sentit que en els rebuts d'aigua i electricitat demanin solidaritat amb les comarques meridionals ni que recomanin als habitants de Barcelona que consumeixin o coneguin els productes agraris –i també una mica turístics– d'aquestes comarques. On anem? Doncs a predicar amb l'exemple. Hem de ser conscients que estem en un

“una extracció important de l'aigua subterrània farà baixar més el nivell d'aigua als pous i potser alguna mina amb aigües més rases deixarà de fluir.”

període de sequera, que l'aigua és la que és –i segurament la paguem barata– que cal invertir i demanar formació en l'estalvi del recurs i que els municipis ho han de tenir en compte a l'hora de reutilitzar les aigües depurades, disse-nyar manteniments de la xarxa hidràulica i permetre ajardinaments, tant públics com privats, i potser prendre exemple de l'agricultura que aquí ja fa molt de temps que inverteix per estalviar aigua –reg localitzat, programadors, conreus tradicionals adaptats al clima, etcètera.

Cal ser conscients en benefici de tothom a l'hora d'obrir l'aixeta. »

COL·LEGI OFICIAL
D'ENGINYERS
TÈCNICS AGRÍCOLES
I PERITS AGRÍCOLES
DE CATALUNYA

DEMARCACIÓ DE TARRAGONA

PROFESSIONALS DEL MÓN RURAL AL SEU SERVEI

* GESTIÓ DE BORSA DE TREBALL I TORN PROFESSIONAL

Gasòmetre, 29 1r 4a · 43001 TARRAGONA · t. 977 211 285 · f. 977 212 352
www.agricoles.org · tarragona@agricoles.org
Horari d'atenció: dilluns a dijous de 17 a 20 hores